

Fricz Tamás - Két Magyarország

2012 november 24. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása Még nincs értékelve

Mérték

Egy ismert balliberális hetilapban Bruck András író érzelmekt?l sem mentes, szinte fájdalmas, kétségbeesett írásban (Viktor nem fog elmenni. Élet és Irodalom, 2012. november 9.) számolt be arról, hogy a számára másik politikai oldallal gyakorlatilag minden összeköt? híd lerombolódott, a két tábor között immár nincs semmilyen átjárás.

A balliberális szempontból egyébként hatásos írás azzal a konklúzióval zárul, hogy két, teljesen más világ áll egymással szemben, s ezért immár nem maradt más megoldás, mint az, hogy békében váljon el egymástól a két oldal.

Nem áll szándékomban Bruck cikkét különösebben népszer?síteni, de kétségtelen, hogy fontos írás, amely vélhet?en hitelesen tájékoztat bennünket a balliberális táboron belüli, különösen radikális, ultraliberális értelmiségi holdudvar aktuális és súlyos hangulatváltásáról.

Márpedig ez az ultaliberális értelmiségi kör hangulatában, életérzésében odáig jutott – amit ez az írás plasztikusan tükröz vissza –, hogy Magyarország kettészakadt, és innen nincs visszaút. Ezek szerint határk?höz érkeztünk, eddig ugyanis a baloldali-balliberális tábor éles és kíméletlen, gy?lölköd? támadásban élte ki magát az Orbán-kormánnyal és a nemzeti oldallal szemben, hol itthon, hol külföldön, hol az Európai Unió és Európai Parlament színpadain, s az a remény éltette, hogy „legy?zheti” egy kíméletlen küzdelemben az ellenséget, rövid id?n belül visszaveheti a hatalmat akár el?re hozott választások, akár forradalom által, akár bármi áron, de legeslegkés?bb a következ? választásokon.

Háborút folytattak-folytatnak tehát a jobboldallal szemben, s hittek-hisznek abban, hogy a háború megnyerése után „helyreáll” a rend Magyarországon. A „fasiszta” és „náci”, valamint „antiszemita” és „rasszista” – a többi szokásos és unalmas jelz?t hely hiányában mell?zöm, úgyis ismerik a kedves olvasók – jobboldal perifériára szorítható lesz, marginalizálható, s akkor végre újra felzárkózunk a „modernitáshoz” és a „normalitáshoz”, no meg persze Európához és a Nyugathoz a „mucsa” után, s mindenki boldog lesz e 93 ezer négyzetkilométeren.
És most lám: Bruck András els?ként azt fogalmazza meg, hogy ezek a szép balliberális álmok illúziók, Viktor nem fog elmenni. Mit jelenhet ez?

Megítélésem szerint annak a nem teljesen nyílt belátását a baloldal részér?l, hogy ebben az országban a nemzeti-konzervatív gondolkodás meger?södött, és gyökeret eresztett. Nagy nehezen „észre vétetik” a balliberális szerz?knél, hogy nem úgy van az – mint hitték ez idáig –, hogy az a normális állapot, ha baloldali-balliberális, kozmopolita-internacionalista kormányzás és kánon uralkodik az országban, s ha mégis egy jobboldali korszak jönne, akkor az csupán történelmi „kisiklás”, amit gyorsan orvosolni kell, és orvosolni is fognak. Lassan talán megértik, hogy ennek az országnak minimum a fele, de a felmérések alapján annál sokkal nagyobb része számára nem a liberális jelszavak a fontosak, hanem a hagyományok, a nemzet, a kereszténység, a család megtartó ereje, a határon túli magyarok sorsa, a tekintély, a jó erkölcs és még sorolhatnám.
És ett?l a felismerést?l mélységesen csalódottá és elkeseredetté válnak, ami pontosan érz?dik Bruck András írásán. (Dániel Péter Izraelbe való „menekülésének” szándéka is ezen érzület széls?séges megnyilvánulása.)

Rájönnek, hogy ezt az országot nem tekinthetik a sajátjuknak, és nem alakíthatják-formálhatják a tetszésük szerint, mint tették azt sok-sok évtizeden át. Rájönnek, hogy immár egyértelm?: a jobboldal vagy nemzeti oldal a továbbiakban nem hódol be, és nem enged. Hosszú távú együttélésre kellene tehát berendezkedni a jobboldali táborral.

Ám, ha jól értem Bruck András elkeseredett mondatait, akkor a patthelyzet beismerése nem a kényszeredett együttélésre való berendezkedés stratégiáit készíti el?. Nem a polgárháború befejezését, a frontvonalakon a „fraternizáció” megkezdését, a „tapogatózó” tárgyalásokat, egy jó békekötés – szerencsés esetben az „örök béke” (Kant) – feltételeinek megteremtését.

Ellenkez?leg: a nemzeti oldal tartós meger?södése, a nemzeti civil társadalom látványos kiépülése (lásd: Civil Összefogás Fórum, Civil Együttm?ködési Tanácskozás stb.) arra a következtetésre juttat egyes balliberális gurukat, hogy a „végs? harc” megvívása esélytelen, a gy?zelem lehet?sége elveszett.

A megbékélés lehet?sége viszont, úgy látom, fel sem merül az említett körben. Marad tehát a brutális következtetés: csendben váljunk el egymástól, balliberális-posztszocialista-globalista tábor, illetve nemzeti-konzervatív tábor. Nincs több dolgunk egymással. E ponton – lásd Bruck írását – megsz?nnek az indulatok. Nincs többé harag. Nincs többé közös pont. Kész, vége. Hiszen a párkapcsolatokban is így van: amíg haragszunk a másikra, amíg dühösek vagyunk, addig közünk van a másikhoz. Ha már csak csendesen és ernyedten nézünk a másikra, s már nincs bennünk semmi indulat, akkor ott van vége a kapcsolatnak.

A kérdés csak az: hogyan gondolják a balliberális körök a „váljunk el csendben egymástól” kivitelezését? Az országon belül maradva húzódnak vissza saját köreikbe, megszakítva minden párbeszédet? Vagy – mint Dániel Péter – az ország elhagyása az alternatíva?

Fontos kérdés, amelyre válaszolniuk kell. A nemzeti és konzervatív tábor, amelyik egészen biztosan itt marad ezen a földön, kíváncsi erre, mert ez egyáltalán nem mindegy a jöv?t illet?en.

Fritz Tamás - magyarhirlap.hu

Ajánló